

KAPITALISTILUOKKA JA RIKOLLISUUS

Kirj. M. A. Ollila.

KAPITALISTILUOKALLA nykyään vallitsevassa yhteiskunnassa on työläisten elämän ja kuoleman ylitse valta. Vaikka sanotaan palkkatyöläisiä vapaiksi, niin todellisuudessa he eivät ole vapaita itselleen, vaan riistäjilleen. Siksi heidän kasvattamisensa, tulla tuntemaan oma kurja asemansa, on vallankumouksellista kapitalismin vallitessa. Sen tähden kapitalistiluokan lakeijat käyttävät kaikki mahdolliset keinonsa, tuhotakseen sellaiset toimivat ainekset pois ja saattaakseen heidän elämänsä mahdolliseksi ollakseen olemassa. Tähän käyttävät kapitalistiluokan apurit toisia työläisiä toisia vastaan taistellen sekä tuhoten toinen toisensa. Näitten kapitalistien kätyrien ja lakeijain toimesta on saatettu työläisiä vankiloihin, kurjuuden kuiluihin. Ja tässä kaikessa on ollut kapitalistiluokka todellisenä määrääjänä, joka pukee työväestön pakkopaitaan ja kasvattaa jo oppilaitoksissa toisia ihmisiä toisia vastaan.

Mutta kuitenkin, näin ollen kapitalismi sabotteeraa itseään luomalla tyytymättömyyttä nykyään työväen keskuuteen. Ja vaikka kapitalistiluokan lakeijat ruoskivat työläisiä solmuruoskilla niin juuri sentähden, että se ruoskii — lisääntyvät sen itsensä harjoittaman sabotaasin vaikutukset. Kapitalismi hävittää automaattisesti omaa perustansa ja lojaalisuutta itseensä. Se on vallassa luonnottoman keinotekoisesti hyvittelemällä mielitelijöitään.

Rikollisuuden syyt ovat löydettävissä nykyisestä riistofjärjestelmästä ja sitä pahetta ei voida poistaa rakentamalla yhä lisää ja suurempia kuritushuoneita. Kurinpitotoimenpiteet eivät tuo huojennusta vähemmässäkään määrässä, sillä syyt ovat taloudellisissa olosuhteissa. Näin ollen ovat syyt poistettavat; — kapitalistinen riisto — on hävitettävä yhteiskunnasta.

Tämän "Vapauden maaksi" kutsutun maan kurinpito, oikeammin kidutus laitokset, ovat ääriään myöten täynnä luokkamme jäseniä. Luokaamme silmäys sinne: — Ketä siellä eniten on? Siellä on työväenluokan jäseniä. Siellä on meidän työläistovereitamme. Uljaat luokkasoturit tapaamme siellä ja heitä yhä sinne jahdataan.

Työläistoverit! Astukaamme sisälle noitten vanhain rautaovien ja laiskan näköisten vahtien huostassa olevain työläisten joukkoon. Tuonne pimentojen kuiluun. Noitten halveksittujen ihmisolentojen pimitys laitokseen.

Onhan todistettu asia, että vankilassa on paljon syyttömästi kurjuutta kärsiviä ihmisiä. Mutta heistä on tullut rikollisia silloin kun tuomiolaitos "shakaaleineen" on tuominnut heidät, olivatpa

syylisiä tai syyttömiä. Rikoksellinen on silloin syytön kun tuomiolaitokset ovat hänet vapauttaneet.

Työläistoveri! Seisahdu ja katsele noitten jäykkiä kalpean harmaita kuluneita kasvonpiirteitä, joilla kuvastuvat (siveitten kansalaisten käsityksen mukaan) kaiken laatuiset rikolliset vietit. Viha, tyytymättömyys ja yksityis omaisuuden pyhyyden kunnioittamattomuus. Mutta ennen kaikkea syvä väsymys elämään, joka saa jokaisen ajattelevan ihmisen miettimään. Heidän kasvonpiirteensä osottavat vieläkin enemmän. Ne osottavat katkeraa ivaa. Ivaa, joka panee jäykkämielisenkinporvallisen katselijan vapisemaan.

He ikäänkuin tahtoisivat huutaa koko mailmalle, että "katsokaa meihin tarkoin, te kunnialliset ja siveelliset yhteiskunnan kannattajat, te vapauden maan hyvät kansalaiset. Te kunnioitettavien perheiden isät ja lapset," näyttävät näiden rikollisten tuomitujen kasvonpiirteet katkerasti sanovan. "Katsokaa meihin kovan onnen lapsiin, jotka olemme saastuneet teidän ympäristössänne ja köyhyydessä. Me, joista suurin enemmistö on syntynyt tietämättömyydessä, kurjuudessa, kalvavassa puutteessa ja köyhyydessä. Me rikoiimme kauheasti teitä ja yhteiskuntaa vastaan, te kunnialliset ihmiset. Mutta pidittekö te kunnialliset kansalaiset huolta meidän äideistämme, ennenkuin he meidät synnyttivät? Vartioitsitteko meitä silloin kun me vielä viattomina lapsina, nousevina taimina, hyppelimme? Ruokitteko meitä kun olimme nälkäisiä? Vaatititteko meitä kun me kylmästä värisimme? Opetitteko meille yhteiskuntahyödyllisiä oppeja ja että työläisten on oltava veljiä keskenänsä? Annoittekko meille työtä kun olimme joutilaina? On totta, että olemme teidän mielestänne yhteiskunnan pahimpia vihollisia, mutta eikö yhteiskunta kohdellut meitä niin kuin vihollisia, jo heti mailmaan synnyttyämme. Me olimme työläisiä, osattomia elämän välttämättömistä tarpeista.

Oh, juoskaa omaan kotiinne, te hyvät ja rehelliset nykyisen yhteiskunnan vapaa-yritteliät ja kiskurit. Te mainehikkaat kunnioitettvat kansalaiset. Menkää kotiinne te, joilla on koti ja jättäkää meidät helvettiinne. Te pikku-riistäjät, menkää vierailulle monimiljoneerin luokse. Monimiljoneerin palatsi on maallinen paratiisi. Siellä vallitsee yltäkylläisyys ja hekuma ja koko mailma lausuu hänen nimensä syvällä kunnioituksella. Miksikä ei. Hän on hyvä sydäminen (ainakin kissoja ja koiria kohtaan). Uhraa rikkauksia hyväntekeväisyyteen, rakentaa ja lahjoittelee kirkkoille ja yliopistoille sekä avustaa korkeita taide ja tiede laitksia. Mutta älkää kysykö keltään, miksi? Älkää myös-

kään kysykö mistä he ovat aarteensa saaneet. Jos sen teette, olette rikollisia ja jos selitätte työläisille, että kaikki ne riistävät työläistä, jotka eivät itse tee hyödyllistä työtä, niin silloin teistä tehdään rikollisia lain ja oikeuden nimellisillä keinoilla. Jotkut työläiset ovat selittäneet tovereilleen, että on olemassa riistäjäluokka, joka ei tee yhteiskunta-hyödyllistä työtä ja se riistää työläisten työn tulokset ja kontroleeraa nykyistä tuotantoa ja jakoa. Siksi on välttämättömyys, että työläiset järjestyvät tuotannossa, teollisuuksittain ja ottavat tuotannon ja jaon omiin käsiinsä sekä harjoittavat tuotantoa kulutusta ja tarvetta varten, eikä kauppaa ja liikevoittoa varten muutamain harvain hyväksi, niinkuin nykyään. Mutta se on rikollista vallassa olijain mielestä. Sellaista ei saa puhua työläisille. Työläiset, jotka ovat näin puhuneet toisilleen, ovat joutuneet rikollisten luetteloon ja saatettu vankiloihin. Nykyään yksinomaan sellaisesta puheesta tai sellaisen ajatuksen ilmaisemisesta on tuomittu vankilaan.

Ylläoleva toiminta ja ajatuksen omaaminenkin siitä on rikos omaisuutta vastaan kapitalistisessa yhteiskunnassa. Sen ohella tapahtuu rikoksia elämää ja henkeä vastaan, jonka suojelukseksi nimellisesti kaikki kapitalistisen yhteiskunnan lait perustuvat. Sanomme tässä nimellisesti siitä syytä, että todellisesti kapitalistien omaisuus oikeuksineen astuu etutilalle. Siitä todistuksena ovat nekin vankilain uhrin, jotka vieläkin ovat vankiloissa ei minkään muun, kuin mielihiteittensä perusteella.

Kroonillisena tautina ilmenee kapitalistisen yhteiskunnan vallitessa yksilölliset murhat sellaisten keskuudessa, jotka eivät voi itsestään huolehtia ja yhteiskunta ei lainaa huomiotaan heille. Eiväthän o'le lainkaan harvinaisia sellaiset uutiset sanomalehdissä, että se taikka tämä kurjuudessa ollut perheen isä taikka äiti on joutunut päättämään päivänsä.

Sama elämänvälttämättömyys vetää yhä suuremman joukon etupäässä työväenluokasta sukupuoli rikoksien helmaan ja tällä lulsuvalla tiellä vähittäiseen perikatoon.

Teollisuusmurhat ovat kuitenkin kaikkein suurin draama. Suurin uhrien luku löytyy tältä sarakkeelta tilastoistamme. Näiden kaikkien perus löydetään kapitalistisessa järjestelmässä. Kahdenkymmenen vuosisadan kehittämä riisto on lo-

puksi kehittynyt siihen pisteeseen, että se syöksee kiihtyvällä nopeudella loppuaan kohti. Kapitalismi itse ei voi kukistumistaan ehkäistä ja työväenluokan on tehtävä kohdaltaan oma osansa, että tämä muutos tulisi todelliseksi mahdollisimman pian.

Tämän kaiken voipi lukea noitten kurjuuden kuuluisa olevien kasvojen piirteistä. Kun he tahtovat huutaa: Vapauttakaa työläiset kapitalismin holhouksen alaisuudesta! Vapauttakaa työläiset sortavasta kapitalismista! Vapauttakaa työläiset orjuuttavasta kapitalismista ja te vapautatte sellaiset yhteiskunnalle välttämättömät voimat, jotka ovat tärkeimmät ihmiskunnalle ja josta tietävät ainoastaan ne ihmiset, (työläiset) jotka ovat tunteneet omalta kohdaltaan kapitalismin tukahduttavan sorron.

Kapitalistinen riitojärjestelmä perustuu ja lepää rikollisuuden perustuksella. Kapitalismi on rikollisuuden synnyttäjä ja on siis itse perusteltua rikoksellinen.

Jatketaan.

ELÄMÄN POLUILLA.

Kirj. Helga Ranta.

*Vankilan pimenoissa kulkurityttö,
hiljaa itkee ja nyhykkyttää.
Miksikä murheilla huokaillet lapsi,
Äitiä muistain ja ystävää.*

*Vankilan kirkossa kulkurityttö,
huulilla uhma ja rinnassa jää.
Miksikä muureja uhmaat sä lapsi,
mailman murjoma mieli on tää.*

*Vankilan pihalla kulkurityttö,
laulaen vaatteita valkaisee.
Miksikä murheisin laulelet lapsi,
vapaus verraton viittailee.*

*Vankilan portilla kulkurityttö,
särkynyt nauru ja iva sen soi.
Miksi niin katkera naurisi lapsi,
pian ne takaisin vapautuu.*

